



Élt egyszer egy Florentin nevű kertész.
Mackó volt, pont olyan, mint városkájának összes többi lakója.

Florentinnak már az apja is kertész volt, akárcsak a nagyapja, akinek a képmása ott függött a házban a kandalló fölött. Talán említeni is fölösleges, hogy mindketten ugyanolyan bozontos mackók voltak, mint maga Florentin.

Egy kis házikóban lakott a város határán, mindjárt az erdő szélén. Két ablak az erdőre nézett, a konyhaablak és a bejárati ajtó az utcára, a ház nyugati falán pedig két további ablak a Dalos nevezetű mackólány szomszéd házát fürkészte kíváncsian.

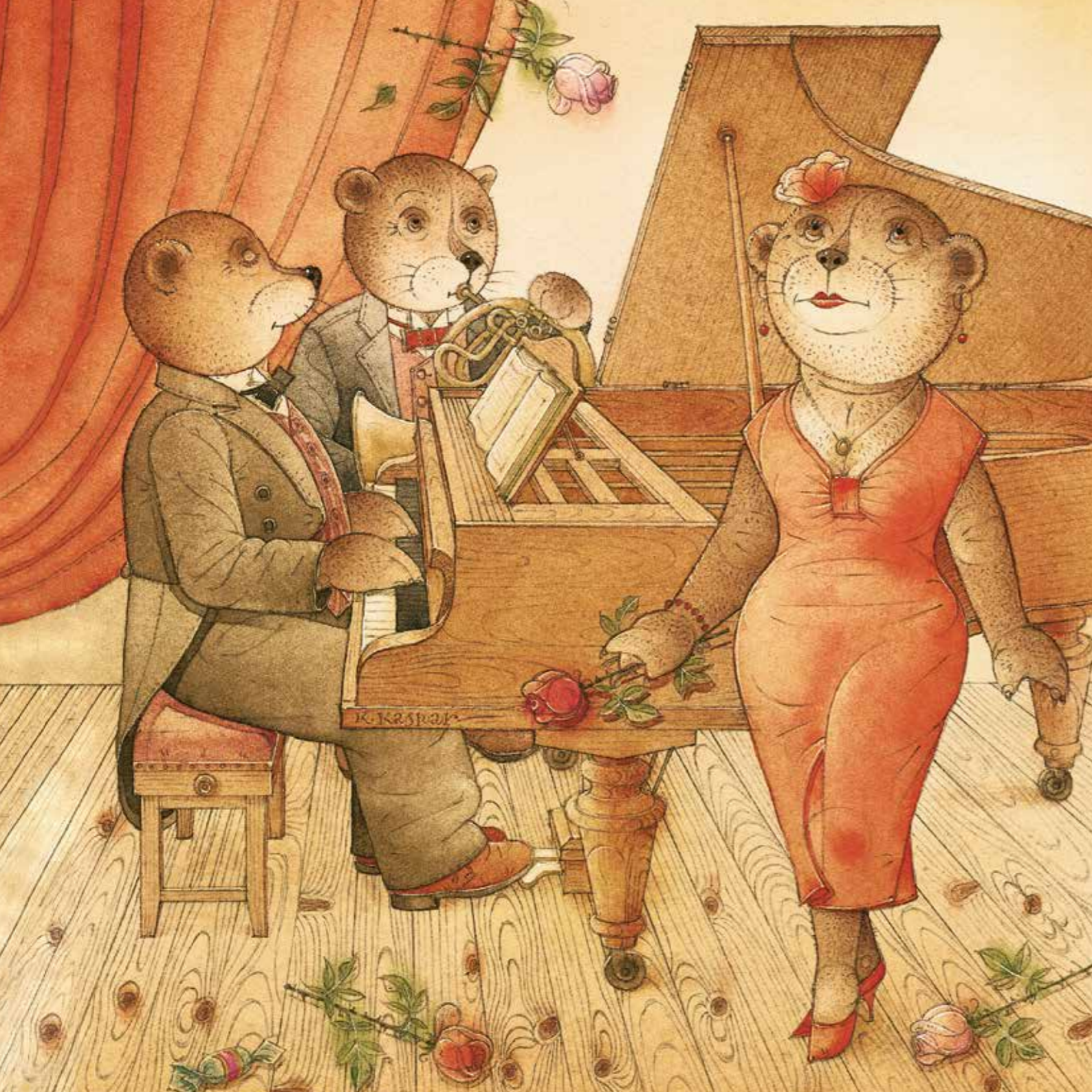
A ház déli oldalán fából épült veranda állt, meleg nyári estéken ott hörpölgette Florentin kedvtelve mézes teáját. A verandáról falépcső vezetett le, egyenest a kertbe.

Hej, micsoda gyönyörűség volt elnézni azt a csodálatos kertet!

A gyeper mindig gondosan lenyírva, pont úgy nézett ki, mintha porszívóval takarított zöld bársonyszőnyeg lenne.

A kertben a létező legszebb faritkaságok nőttek – olyanok, amelyek szabadon csak távoli földrészeken teremnek. Talán egyedül a brazilfa hiányzott közülük, bár az a fa nem is tűnik olyan nagyon szépnek, ha megpróbáljuk magunk elé képzelni. Arról nem is beszélve, hogy Mackóvárosban fogalma sem volt senkinek, hogyan is néz ki. Azt sem tudták, hogy létezik.

A kert legszélén, közvetlenül a kerítés mellett, eldugva a szem elől egy kis darabon eper nőtt. Mégis, azt a sok látogatót, aki eljött, hogy megcsodálja Florentin kertjét, valahogy önkéntelenül, maga sem tudta miért, mind az eper vonzotta. Nem is csoda, hiszen szépségén kívül fenséges illata és zamata is volt. A mackóknál pedig mindenekfölött ez számított.



Florentin rózsabokrokat ültetett a házikó köré. Legalább akkora műgonddal ápoltta őket, mint szomszédja, a dalos mackólány a csinos kis körmöket a mancsán.

Dalos szomszédja igen szeretetreméltó, kedves mackólány volt. Szerfelett elegánsan öltözködött, rengeteg csinos ruhája és kalapja volt. Ráadásul olyan édes hangon énekelt, mint az angyalok. Nem azt a durva, öblös, ragadozóhoz illő dörmögő brumogást hallatta, mint a legtöbb mackó, tisztán csilingelő, finom hangja volt, úgy csengett, mint ezüstkanálka a forró teában.

Derűsen, gondtalanul folyt az élete. Esténként vagy a városházán, vagy saját meghívott vendégei előtt énekelt, délelőtt pedig a hangját képezte otthon a hangversenyzongora mellett, vagy a tükör előtt.

A mackólány nagyon adott a külsejére. Naphosszat tisztogatta fénylő, pelyhes szőrért, ezüstreszelővel reszelgette a körmeit, csinosabbnál csinosabb ruhákat, cipőket, ékszereket próbált magára. A napnál is világosabb volt, hogy az ő házában a tükör a legbecsesebb tárgy.

Megejtőenszépezüsthangjáért ezüstmedállal meg egy ősrégi lanttal tüntette ki a Mackókirálynő. Ám a derűs szomszédlánynak soha nem játszott a lanton, jó magasra felakasztotta a padlásszobában, mert ki nem állhatta örök mélabúval borongó hangját.

Ezzel szemben Florentin minden idejét a kertben töltötte.



A fából készült veranda alatt csak néhány lépcsőt kellett lemászni, hogy egy vörösre mázolt ajtón át bejussunk abba a kis kamrába, ahol Florentin a kerti szerszámokat tartotta.

Volt itt óriási bádoggal locsolókanna a nagy fák öntözéséhez, apró rézkanna a legkényesebb apró virágokhoz, ásó, saraboló kapa, kertészkes, metszőolló, levélgyűjtő



gereblye, amelyekkel nemcsak a leveleket húzhatta össze, de a bundáját, sőt talpát is megvakarhatta a mackó.

Volt ott továbbá talicska, fűnyírógép, a kamra sarkában pedig egy mohával benőtt hatalmas kerek kő árválkodott. Talán már Florentin nagyapjának idején is megvolt. Csak azt nem tudta senki, mi hasznát lehet venni kertészkedés közben.

A mackó remekül értett az azálea, hortenzia, magnólia és az aranyeső természetéhez, de a rododendron szót is olyan könnyedséggel ejtette ki, ahogy a kisbocok vágják rá az „igent”, amikor megkérdezik tőlük, kérnek-e karamellfagyit.

Mindenekelőtt azonban a rózsabokrait szerette Florentin. Nagy türelemmel gondozta a palántákat, naponta megöntözte langyos vízzel, lenyeste a kiszikkadt ágakat, különleges permettel locsolta őket mindenféle kártevő ellen, télvíz idején pedig friss ágakat borított fölējük, hogy meg ne fagyjanak a nagy hidegben.

Florentin volt egész Mackóbirodalom legkiválóbb rózsatermesztője.

Kertjében a legkülönbözőbb színű és fajtájú rózsák termettek: hófehér, tejfehér, hattyúszínű, rakott epertorta színű, hajnal színű, harapni való barack színű, nyusziorr színű, karamellfagyis színű, alkonyat színű, vörösberkenye színű, kiharapott barack színű, mélységes mélyvörös cseresznye színű, titokzatos zöldessárga berill színű.

Florentin kertjében még aranyló mézszínű rózsák is bontogatták szirmaikat és süt-kéreztek a mackó szeretetében – számtalan másfajta rózsza között, amelyeknek színét csak a város peremén lakó Művész nevű mackó ismerte.

